

Voor de jeugd

Bijbelvertelling: Abram in Egypte

Het is op deze aarde geen paradijs meer, o nee, In het paradijs was alles even mooi. Alle bomen hingen vol met appels, peren en nog veel meer lekkere vruchten. Nu is alles zo anders geworden. Je denkt soms? ha, nu krijgen we mooi weer. Fijn hoor. Vooral als het vakantie is. Maar het kan best gebeuren dat, als je de andere morgen wakker wordt, het regent dat het giet. Dat was ook in de dagen van Abram al zo, luister maar...

Abram is vertrokken van het grote eikenbos naar het noorden. Hij slaat zijn tenten op in de buurt van Beth-el. In Beth-el bouwt hij een altaar voor de Heere. Abram heeft honderden knechten. En, met z'n allen knielen ze voor de Heere. Dan roept Abram tot de Heere God. Hij vraagt of de Heere hen altijd wil helpen en voor hen wil zorgen. Hij bedankt de Heere ook voor het mooie land waar ze nu mogen wonen en werken.

Maar dan op zekere dag gaat het opeens niet zo goed meer. Het gras verdort in de wei, het koren verdroogt op de akker, de schapen hebben haast geen eten meer. Hoe komt dat nu? Wel, het regent niet meer. De lucht blijft maar strak en droog. Het mooie land Kanaän

lijkt nu wel een woestijn. Het koren om brood van te bakken raakt ook al op. De kinderen en de knechten krijgen honger. Overal zoeken ze naar water en naar gras, maar nergens vinden ze iets dat de moeite waard is. Er zijn ook zoveel mensen en dieren.

Op een morgen denkt Abram: zó kan het niet langer. Straks sterven we nog van de honger. Maar wat dan? Nu, Abram heeft gehoord dat er in een ander land nog eten genoeg is. Dat land heet Egypte. Daar gaan ze naar toe. In Egypte is heel veel water. Daar stroomt de grote rivier de Nijl. De mensen in Egypte graven allemaal slootjes in hun land. Dan kan het water van de rivier zo op hun land stromen.

De mensen die in Egypte wonen heten Egyptenaren. Het zijn allemaal afgodendienaars in Egypte: zelfs voor de kikkers knielen ze.

Ze denken dat die kikkers ook al God zijn.

En zo gaan ze op reis. Maar, hoe dichterbij Egypte komen, hoe banger wordt Abram. Hij denkt: wie weet wat die lelijke Egyptenaren met mij doen.

Nu weten jullie nog wel dat Abram een heel lieve vrouw had.

Sarai - zo heet ze - heeft een heel mooi en lief gezicht. Je zou niet zeggen dat ze al 65 jaar is. Ze lijkt veel jonger. De vrouwen van de Egyptenaren zijn lang niet zo mooi als Sarai.

Weet je wat Abram nu denkt? Hij denkt: straks zullen die Egyptische mannen jaloers op mij worden. Ze willen natuurlijk graag Sarai hebben om mee te trouwen.

En dat kan niet want Abram is al met haar getrouwd.

O, denkt Abram, als ze dat merken, slaan ze mij dood en dan nemen ze Sarai mee. O, wat erg allemaal.

Maar de Heere is toch veel sterker dan al die Egyptenaren? Dat is waar. Maar de grote mensen en de kleine kinderen vergeten dat altijd maar weer.

Dan bedenkt Abram een plannetje. Hij zal de Egyptenaren voor de gek houden. Als ze naar Sarai vragen zal hij zeggen: "O die? Dat is mijn vrouw niet, dat is een zuster van mij" Ja, dan zullen ze Abram, vast niet doodslaan. En Sarai dan? Moet die dan zomaar met zo'n vreemde man meegaan? Och? Abram denkt: ik zal iedere dag voor Sarai bidden. Abram, Abram toch, hoe moet dat alles nu toch weer goedkomen.

Na een poosje zijn ze met z'n allen in Egypte aangekomen. En ja hoor, kijk die Egyptenaren eens loeren naar Sarai. Ze zouden haar zo wel mee willen nemen. Nu hebben Abram en z'n knechten wel te eten, maar nu is er weer iets anders om over te tobben.

Op een dag lopen ze door een mooie stad als juist de burgemeester door het raam kijkt. Oei, denkt hij, wat gaat daar een mooie vrouw. Dat zou wel wat voor onze koning wezen. Nu moet je weten dat die koning al zoveel vrouwen had. Die lelijkerd had er ook nooit genoeg. De burgemeester vertelt het gauw aan koning Farao.

Farao denkt: die wil ik wel hebben. Hij stuurt gauw een paar knechten om te vragen wie die vrouw is. Sarai zegt: Ik ben de zuster van mijnheer Abram. Goedzo, denken de knechten, dat is makkelijk. Anders zouden we dat mannetje wel even doodgeslagen hebben. Ja, die Egyptenaren kijken niet zo nauw.

Als Farao Sarai ziet is hij hoogst tevreden.

Ook de voorname mannen vinden dat Farao het weer goed getroffen heeft. Farao stuurt een heleboel kado's naar Abram: Schapen en koeien en ezels en knechten. Die mag Abram allemaal houden.

Maar Abram denkt: ik had liever mijn Sarai weer terug. O Heere, geef ze mij toch alstublieft weer terug.

Ook Sarai is met haar gedachten bij haar eigen man. Ook zij bidt stilletjes: ach Heere, breng me toch weer terug bij mijn man Abram.

Elke keer denkt Sarai: straks komt die akelige Farao en dan geeft hij mij nog een kus ook. Bah...

Maar Farao komt niet. Sarai ziet bijna niemand lopen in het paleis.

Waar zijn ze toch allemaal? Wel, ze liggen allemaal ziek op bed. Hoe komt dat nu?

Dat heeft de Heere gedaan. De Heere zorgt er voor dat ze Sarai niet kunnen aanraken. De Heere laat ze eens even voelen: denk er aan mannetjes, Ik ben de baas.

De Heere zorgt voor die domme Abram en ook voor Sarai. Eindelijk komt Farao er achter dat Sarai de vrouw van Abram is. Dat is nog een geluk voor hem, anders had de Heere die hebbert vast gestraft.

Nu wordt Abram op het paleis geroepen. Farao doet heel boos.

Hij zegt: "Waarom heb je mij niet verteld dat Sarai je vrouw was?".

Abram zegt niets tegen de boze Farao. Stilletjes bedankt hij de Heere voor dit grote wonder. Tenslotte wordt Sarai zelf binnengebracht. O, wat kijkt ze blij naar haar Abram.

Farao brult: "Zie, daar is je vrouw. Neem haar mee en ga weg".

Er gaan soldaten met Abram mee op de weg. Die woedende Farao is toch wel een beetje bang geworden. Stel je voor dat één van z'n landgenoten Sarai zou nemen. Wat zou er dan gebeuren?

Wat zullen Abram en Sarai blij geweest zijn. Samen hebben ze de Heere vriendelijk gedankt. Abram heeft eerlijk aan de Heere verteld dat hij zo'n bangerd is.

Maar gelukkig, alles is weer goed afgelopen.

Zo nu en dan moeten ze toch wel een beetje lachen om die hebberige Farao. Hij heeft toch maar lelijk op z'n neus gekeken.

Vast hebben ze gezongen: Geen geval, geen zorg, geen list...

Dat versje moeten jullie ook maar eens leren.

moest eigenlijk maar een huis in de stad kopen, vinden ze. De herdersjongens van hun vader vinden ze nu veel te min om mee te praten en te spelen. Bah, die ruiken naar de schapen en naar de koeien.

Vader Lot is hier eigenlijk helemaal niet zo blij mee. Vaak zit hij heel lang stilletjes te denken aan vroeger, toen hij nog bij oom Abram was. Als het bedtijd is vraagt hij aan zijn vrouw: "Waar zijn de meisjes? Zijn ze nog niet thuis? Waar zijn ze weer naar toe?" Dan zegt z'n vrouw: "Toe man, zó laat is het toch nog niet? Doe maar niet zo flauw hoor. Je moet de kinderen ook wat gunnen".

Op bed ligt Lot nog lang aan alles te denken. Het lijkt wel of z'n vrouw hem niet wil begrijpen.

Als Lot de meisjes eindelijk hun tent binnen hoort sluipen denkt hij: "Waar zouden jullie toch weer geweest zijn?" Alles hebben ze nu: gras en ruimte voor de beesten, geen ruzie met de herders van oom Abram...

Maar toch...

Uit de verte klinkt nog wat lawaai uit de stad. Ze zullen wel weer feest vieren en vloeken, denkt Lot.

Eindelijk valt hij in slaap. Het is nu stil geworden, overal. De mensen slapen en de kinderen ook...

Hoe zou het toch met oom Abram zijn? Daar hopen we gauw weer wat van te horen.

Er is een oorlog op komst. De mensen weten het nog niet. Oom Abram en Lot ook niet.

Maar de Heere weet het wel. De Heere slaapt nooit. De Heere weet alles.

DCO